15 raons

A prop del fosc i temut Bosc Singular, hi vivia en Ricard, el nen a qui anomenaven *el del forat negre*.

Des de ben petit, en Ricard tenia un somni: ficar-se algun dia en un forat negre, una cosa que encara no havia aconseguit ningú. Volia conèixer de prop tot el que succeeix a dins d'un dels elements més estranys i misteriosos de l'univers.

Animallibres

La seva curiositat era tan i tan enorme que si fos una persona seria de l'alçada d'un gegant.

En Ricard era un d'aquells nens que ficava el nas a tot arreu.

I no tan sols el nas, sinó que, si en tenia l'oportunitat, també introduïa el dit, la mà, el braç, i fins i tot el cap, en qualsevol forat que trobava.

Animallibres

Ni tan sols quinze raons, com les que hi ha anotades a continuació, no havien estat suficients per fer enrere la seva immensa curiositat:

1. La picada d'un cranc.
2. El fibló d'una abella.
3. L'enrampada d'un endoll.
4. L'enganxada d'una persiana.
5. La pessigada d'un calaix.
6. La cleca del pare.
7. L'esbroncada d'una botiguera.
8. El càstig del mestre.
9. La trepitjada d'una bota.
10. La llepada d'una girafa.
11. La socarrada d'una foguera.
12. La glaçada d'una bola de neu.
13. La mossegada d'un nen.
14. La rebolcada d'una onada.
15. L'explosió d'un experiment.

Animallibres

Res ni ningú no havien fet minvar les enormes ganes d'en Ricard de saber i de descobrir què passava a l'interior o a l'exterior de les coses.

Ell volia endevinar què hi havia en qualsevol lloc, com era allò que s'hi movia, quin tacte tenia, quina olor feia, quin so emetia, per què es produïa...

Animallibres

Carrer de les Bruixes, 14

Ara i aquí, en Ricard es disposava a ficar-se a dins del Bosc Singular. De la foscor d'aquest indret cada vegada en parlava més gent, amb la por dibuixada a la cara.

Els darrers temps, una boira fosca i espessa cobria el bosc cada matí, i el convertia en una mena de forat negre, ombrívol i misteriós. Altres infants tan valents i agosarats com en Ricard ja s'hi havien ficat abans, al bosc,

Animalibres

i el cas és que havien tardat a tornar-ne, o bé no n'havien tornat mai més.

Com que els seus pares i els seus avis ja no sabien què empescar-se per aturar-lo, va ser l'oncle Marcelo de Napoli qui va fer un pas endavant.

Un dimecres, el carter va trucar dues vegades a la porta de casa d'en Ricard.

–És aquest el número 14 del carrer de les Bruixes?

–Oi, i tant! –va contestar el seu pare.

–I és vostè en Ricard Ficalapota Finsalfons?

–No. Aquest és el meu fill.

–Doncs, ja li pot entregar això. De part del seu oncle Marcelo, d'Itàlia.

Era un paquet gran i estrany, amb el nom i l'adreça d'en Ricard escrita en una de les cares i també uns quants segells:

Animallibres

RICARD FICALAPOTA FINSALFONS
Carrer de les Bruixes, 14
00214 La Pobla de Malamort

El paquet tenia una forma semblant a la d'una campana.

Quan en Ricard el va veure, la mirada i el desig se li van fer grossos i va desembolicar-lo amb delit.

Va trobar-se al davant d'una mena de cabana de color gris.

Es va aturar un moment per observar-la amb atenció.

Tot seguit, es va adonar que era un abric que s'aguantava dempeus. Amb el forat per al cap, una línia de botons negres i rodons al davant, unes mànigues amples i unes butxaques grans als costats.

D'un dels botons en penjava un paper on

Animallibres

hi havia escrit el missatge següent:

«AGAFA UNA LOT I ENTRA-HI!»

En Ricard ho va trobar estrany, però va seguir les instruccions al peu de la lletra. Va començar a descordar els botons negres de baix a dalt, fins que l'obertura va ser prou gran com per poder-se ficar a l'interior de l'abric.

Animallibres